

РЕШЕНИЕ

№ 2452

гр. София, 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Людмила Коева

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12236** по описа за **2023** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на В. Д. С. чрез адв. А. И. /САК/ срещу решение от 20.11.2023 г., постановено по НАХД № 6960 по описа за 2023 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 13-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 23-4332-002109 от 15.02.2023г., издадено от Началник Група към Отдел „Пътна полиция” при СДВР (ОПП - СДВР), с което на В. Д. С., на основание чл.174, ал.3, пр.1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), за нарушение на чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП, са наложени „глоба” в размер на 2000 (две хиляди) лева г „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 (двадесет и четири) месеца и на основание чл.185 от ЗДвП от ЗДвП за нарушение на чл.150А, ал.1 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 20 (двадесет) лв.

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на процесното решение, като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Иска се да бъде отменено решението на районния съд и постановено ново, с което да бъде отменено наказателното

постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован се представлява от адв. И., която поддържа жалбата и моли за отмяна на въззивното решение като неправилно и незаконосъобразно. Не претендира разноски.

Ответникът – Началник група към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно призован, не се представлява, не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 06.02.2023г. около 00:40 часа касаторът управлявал товарен автомобил модел „И. ФХ 37“, с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по ул. „И. Д.-Куклата“, с посока на движение от [улица]към [улица], като бил спрял на [улица]от служители на 01 РУ СДВР за проверка. Те установили, че свидетелството за управление на МПС на С. било с изтекъл срок за валидност, а поведението му им се сторило неадекватно, поради което потърсили съдействие от ОПП СДВР за тестване на водача за употреба на алкохол. Касаторът отказал да бъде тестван с техническо средство Алкотест дрегер 7510 за употреба на алкохол, като му били разяснени последиците от отказа. Издаден му бил талон за медицинско изследване, който той подписал, като в посочения в талона срок не представил проба за изследване на концентрацията на алкохол в кръвта.

На 06.02.2023г. Б. М. – мл. автоконтрольор в ОПП-СДВР в присъствието на свидетеля А. М. Гущеров – служител МВР и очевидец, съставил срещу В. Д. С. акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ за извършено на същата дата нарушение по чл.174, ал.3, пр.1 и чл.150а, ал.1 от ЗДвП. Актът е съставен в присъствие на нарушителя и на двама свидетели. Нарушителят подписал АУАН, като заявил, че има възражения, без да ги конкретизира. В предоставения срок по чл.44, ал.1 от ЗАНН не били депозираны възражения. Въз основа на АУАН на 15.02.2023г. било издадено атакуваното пред СРС Наказателно постановление №23-4332-002109/15.02.2023г. от Г. Б. – началник група в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, упълномощена съгласно заповед рег.№8121-з-1632/02.12.2021г. на министъра

на вътрешните работи, с което на В. Д. С. на основание чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП за нарушение на чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 2000 (две хиляди) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 (двадесет и четири) месеца, а на основание Наредба 1з-2539 на МВР са му отнети и 12 контролни точки и на основание чл.185 от ЗДвП за нарушение на чл. 150А, ал.1 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 20лв.

За да постанови оспореното решение въззивният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от длъжностни лица в рамките на тяхната компетентност – чл.189, ал.1 и ал.12 от ЗДвП и в срока по чл.34 от ЗАНН, същите съответстват на изискванията на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, издадени са при липса на допуснати съществени процесуални нарушения, както и при правилно приложение на материалния закон. Прието е също така за безспорно установено, че касаторът е осъществил състава на визираното административно нарушение, същото не съставлява маловажно нарушение по смисъла на чл.28 от ЗАНН, а наложените административни наказания са в рамките на предвидения в закона абсолютен размер. При постановяване на решението районният съд не е допуснал нарушение на закона.

Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, обсъдил е в съвкупност събраните доказателства и въз основа на тях е приел, че НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 от ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН. СРС е констатирал, че при издаване на АУАН не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Счел е, че както АУАН, така и оспореното НП притежават всички законово предвидени реквизити по чл.42, респ. – чл. 57 от ЗАНН. Тези изводи на районния съд се споделят и от настоящия състав на съда.

Съдът намира, че по делото са събрани достатъчно по обем и категорични доказателства за това, че касаторът е извършил вмененото му административно нарушение на чл.174, ал.3, предл.1во от ЗДвП, а именно на 06.02.2023г. около 00:40 часа в [населено място], като водач на моторно превозно средство, С. е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и не е изпълнил предписанието за медицинско изследване за установяване концентрацията на алкохол в кръвта му.

Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП предвижда, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв. В нормата са предвидени няколко алтернативно предвидени форми на изпълнителното деяние, като е възможно в условията на кумулативност да бъдат

извършени няколкото от тях, но за осъществяване състава на нарушението е достатъчно реализирането и на само една от тях. Видно от употребата на съюза „или“ нарушението е довършено с обективирането от водача на отказ за извършване на проверка с техническо средство за употреба на алкохол.

Касаторът е бил поканен да бъде проверен за употреба на алкохол с техническо средство алкотест Дрегер 7510 с № ARNA 0142, но е отказал. Издаден е и талон № 0176501 за явяване в МБАЛ „Света А.“ /Окръжна болница/ до 45 минути от връчване на талона. Т. за изследване бил издаден в 01.40 часа на 06.02.2023г., връчен на касатора, което се удостоверява от положения подпис, т.е. предписанието за медицинско изследване и вземане на биологични проби за лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта не е извършено поради отказ на водача. След като касаторът е отказал да му бъде извършена проверка както с техническо средство, така и посредством медицинско изследване, правилно е бил санкциониран и са му наложени при условията на кумулативност двете административни наказания, предвидени в санкционната норма на 174, ал. 3 от ЗДвП за нарушение на чл.174, ал.3, предл. първо от ЗДвП. Предвид горното съдът намира за несъстоятелни доводите на касатора, че с АУАН и НП е извършено „смесване“ на две самостоятелни административни нарушения – в процесния случай категорично и ясно е посочено, че е нарушен състава на чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП – касаторът е санкциониран заради отказа му като водач да бъде проверен с техническо средство за употреба на алкохол. Ако касаторът се бе възползвал от възможността да посети медицинско заведение за лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта, като не се твърди или установява да се е подложил на такова изследване на посоченото в талона време и място, то това последващо обстоятелство както правилно приема СРС подлежи на изследване в процеса. Това е така, защото отговорността на водача на МПС по чл.174, ал.3 от ЗДвП би отпаднала, ако евентуално бе доказано от него, че се е подложил на последващо изследване в предвидения срок, което не е сторено.

Настоящият съдебен състав не намира за основателни наведените от касационния жалбоподател касационни основания. Неоснователно в касационната жалба се твърди, че съдът в мотивите на процесното решение е обсъдил възражения, абсолютно различни от направените и не отговарят на направените възражения, тъй като обратното, въззивният съд е обсъдил всички релевирани конкретни оплаквания по въззивната жалба, като е изложил мотиви, които са ясни, точни и пълни. Обстоятелството, че същите не са в полза на твърденията на касатора не обосновават извод за липсата им. СРС правилно е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в непосочване на точното време на нарушението. Както правилно е прието от СРС, правнорелевантна за конкретно описание на нарушението е неговата дата /арг. чл.42, ал.1, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН/, а не минути, секунди, като и в АУАН и в НП са посочени по ясен и недвусмислен начин датата на нарушението, като точният час е описан приблизително с употребата на израза „около“, предвид това и липсва твърдяното от касатора разминаване. Следва да се има предвид, че съгласно чл.53, ал.1 от ЗАНН наказващият орган издава наказателно постановление, с което налага на нарушителя съответно административно наказание, когато установи по несъмнен начин факта на

извършеното нарушение, самоличността на лицето, което го е извършило, и неговата вина, ако не са налице основания за прекратяване на производството, за прилагането на чл.28 или не е сключено споразумение с нарушителя. Съгласно ал.2 на същия член наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Следователно законодателят е определил, че дори и при констатирани в АУАН нередовности, при положение, че по безспорен начин е установено извършването на нарушението и самоличността на нарушителя и неговата вина, да се издава наказателно постановление.

Правилно СРС е приел, че по делото не се установяват предпоставките за приложение на чл.28 от ЗАНН, които се споделят напълно от настоящия състав, поради което същите не следва да бъдат преповтаряни съгл. чл.221, ал.2 от АПК.

Съдът намира, че по делото са събрани достатъчно по обем и категорични доказателства за това, че касаторът е извършил вмененото му административно нарушение на чл.150А, ал.1 от ЗДвП. Съгласно сочената разпоредба, за да управлява моторно превозно средство, водачът е длъжен да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност. За нарушаването на това задължение от водача, чл.185 от ЗДвП предвижда наказание „глоба“ в размер от 20лв. Правилно СРС е приел, че на процесната дата и място касаторът е управлявал МПС със свидетелство за управление на МПС с изтекъл срок, следователно е извършил от обективна и субективна страна вмененото му нарушение, което е достатъчно ясно описано и правилно квалифицирано и което по същество не се оспорва от С.. СРС подробно е обсъдил и размерът на наложеното наказание за соченото административно нарушение, който е съобразен с всички обстоятелства при извършването му.

С оглед горното, съдът намира, че СРС е достигнал до законосъобразен извод за съставомерност на деянието, както и че целите на наказанието по чл.12 от ЗАНН ще бъдат постигнати с определените наказания.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Воден от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, XV касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 20.11.2023 г., постановено по НАХД № 6960 по описа за 2023 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 13-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.